

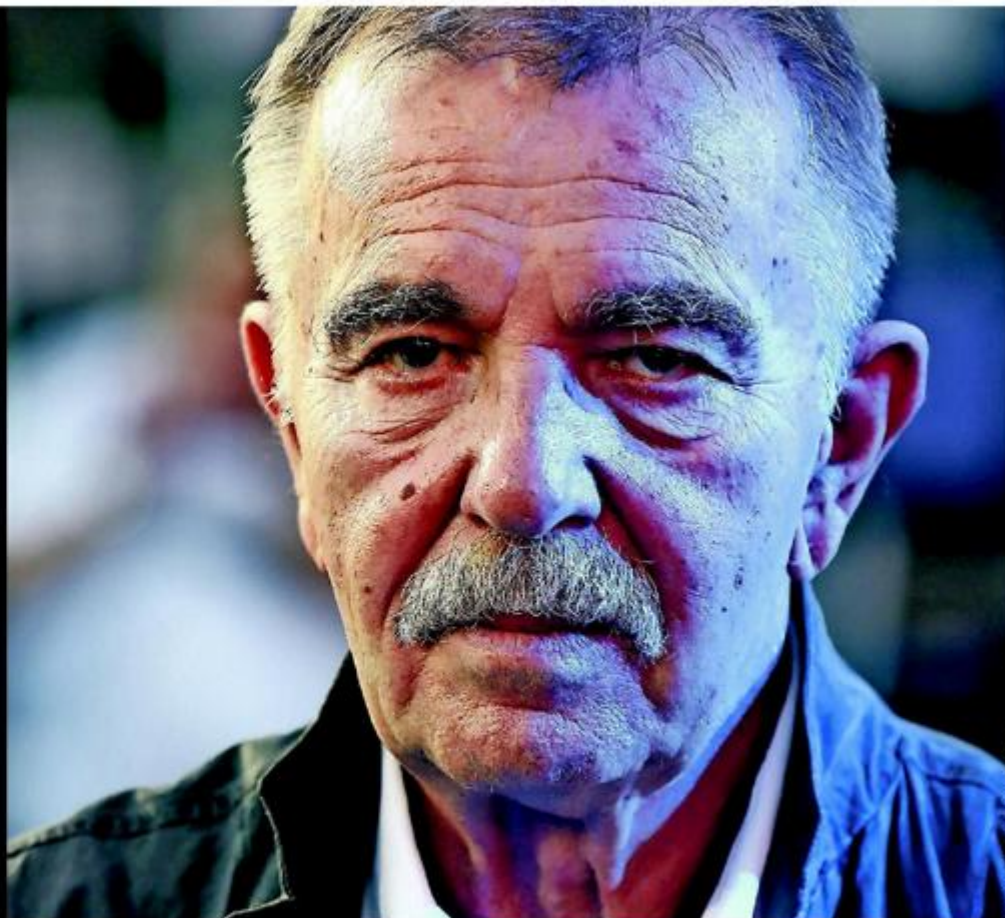

Ivica Kunčević

Divan gospodar nesklon zlu i sklon ljudima

TOMISLAV ČADEŽ

Otišao je redatelj, depresivan po prirodi, ranjiv koliko i glumac i zaljubljen u teatar

ZELJKO PUHOVSKI/CROPIK

PERICA MARTINOVIĆ
(glumica)

Bio je posljednji gavelijanski đak i pravi redatelj. Za sobom je ostavio neizbrisivi trag, a njegova je smrt nenadoknadv gubitak. Ostvario se u Kazalištu Marina Držića, Dramskome kazalištu "Gavella" te Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu, a pisao je i knjige koje će sada dobiti svoju potpunu vrijednost te, nadam se, studentima približiti kazališnu umjetnost i pomoći im da spoznaju da je ovaj posao poziv i poslanje

U mro je još jedan zaljubljenik u teatar, još jedan gospodar nesklon zlu i sklon ljudima. Ivica Kunčević bijaše klasičan redatelj svoje generacije, ali i više od toga: krasna osoba, vjerujem i depresivan po prirodi.

Dakako, suđeno mi je da ljude sudim i po tome kako reagiraju na nepovoljne kritike. Ranjiv zapravo gotovo koliko i glumac, Kunčević je kritiku doživljavao kao poziv na dijalog. Žao mi je danas što nisam vidio neke njegove režije, a mogao sam, žao mi je što nisam recenzirao njegove knjige, a drago mi je što smo posljednjih godina više razgovarali. Posljednji put dulje, kakva dva sata, kad je u Kazalištu Marina Držića, kod kuće rekli bismo, prije tri godine obilježio 50 godina rada predstavom "Ne plaćamo, ne plaćamo", prema adaptiranom komadu talijanskog nobelovca Daria Foa, političku satiru s elementima apsurdna. Predstava je uspjela režijski, ali pokudio sam scenografa i kostimografinju.

Držić i Vojnović

Obećao sam mu tad da ću pročitati "Redateljske bilješke" pa sam ih i pročitao. Knjiga je riznica podataka i doživljaja. Daje uvid u sve njegove režije (više od stotinu), pisana je jedrim a nenametljivim stilom, informativna je, duhovita. Kunčević među ostalim daje portrete mnogih glumaca i drugih umjetnika, opisuju režije koje nije uspio realizirati, a ne libi se niti prisjetiti se vlastite nemoći ili nerazumijevanja građe.

Kunčević nije gnjavio glumce, ali im se nije niti ulagivao. Kad je posrijedi redateljski prosede, razvio je stanovit magijski realizam, ples na rubu mimeze. Klasične tekstove čitao je sa specifičnim otklonom prema kakvoj suvremenoj temi, a u suvremene bi komade režirao u klasičnom tonu. Okupljao je oko sebe talentiranu suradnike, ali zapravo nije imao neku svoju stalnu umjetničku ekipu.

Do konca je bio prije svega dubrovački redatelj, zaljubljen u dubrovačku baštinu, u Držića, pa je režirao dvije značajne predstave "Dunda Maroja" te još "Novelu od Stanca", "Arkulina", "Skupa" i "Tirenu".

Rado se prihvaćao i Vojnovićevih djela, režirao je "Prolog nenapisanoj drami", "Ekvinocij", dakako "Dubrovačku trilogiju", a posljednje "Maskarate ispod kuplja", predstavu s kojom se oprostio od zagrebačkog HNK, gdje je do mirovine bio zaposlen kao redatelj. Ta predstava otprije desetljeća bijaše me dirnula te se i danas sjećam "kadrova" iz nje, s Olgom Pa-

Ivica Kunčević, Marin Gozze, Ivo Mrčela i Davor Mojaš u Studentskom klubu na Pilama sredinom sedamdesetih godina (Fotografija: Teatar Lero)

MAGIJSKI REALIZAM Glumce nije gnjavio niti im se ulagivao. Stanoviti magijski realizam razvio je u redateljskom radu

kalović kao Anicom. Kad su posrijedi strani klasici, Kunčevića su ponajviše bili privukli Shakespeare i Čehov.

Ivica Kunčević spletom ratnih okolnosti rodio se u Varaždinu, ali odrastao je u Dubrovniku, odakle su mu bili i roditelji. Osvojio je dakako brojne nagrade, ali ne vjerujem da je za njih ikako mario. Možda zbog drugih, zbog sebe ne.

U povodu Kunčevićeve smrti reagirali su kazalištarci, među njima i Dora Ruždjak Podolski, intendantica Dubrovačkih ljetnih igara.

- Sve nas je u kući izuzetno pogodila vijest o odlasku gospara Kunčevića. Osobno sam od njega jako puno naučila o ambijentalnom teatru za koji je bio izuzetni ekspert, onakav

kakvog nema na ovim područjima. Pružio mi je velike prilike povjerivši mi režiju "Sna ivanjske noći" vjerujući u potencijal mlade redateljice. Njegov redateljski rad uistinu je usko povezan s njegovom strašću prema ambijentalnosti i slobodno možemo reći kako je od 70-ih do 2000-ih bio amblematskim redateljem u Dubrovniku, ali i šire - kazala je Ruždjak Podolski.

Pisac knjiga

Perica Martinović, glumica, s njime je surađivala još kao studentica.

- Njegove su predstave bile vrhunac ambijentalnog kazališta. Bio je posljednji gavelijanski đak i pravi redatelj. Za sobom je ostavio neizbrisivi trag, a njegova je smrt nenadoknadv gubitak. Ostvario se u Kazalištu Marina Držića, Dramskome kazalištu "Gavella" te Hrvatskom narodnom kazalištu u Zagrebu, a pisao je i knjige koje će sada dobiti svoju potpunu vrijednost te, nadam se, studentima približiti kazališnu umjetnost i pomoći im da spoznaju da je ovaj posao poziv i poslanje - rekla je Martinović.

Njezin brat, Maro Martinović, također glumac, s njime je radio puno predstava, posljednju prije sedam ili osam godina.

- Bio je fantastični gospodar i jedan od najvećih redatelja koje je ova zemlja ikada imala. Njegov je odlazak veliki gubitak za Hrvatsku, pogotovo za Dubrovnik. Bio je ravnatelj dramskog programa Dubrovačkih ljetnih igara i upravo je on, uz Joška Juvančića, zaslužan za njihovo očuvanje - kazao je sin glumca Miše Martinovića. □ surađivala Lana Ribarić

DORA RUŽDJAK PODOLSKI
(intendantica DLJI)

Osobno sam od njega puno naučila o ambijentalnom teatru za koji je bio ekspert, onakav kakvog nema na ovim područjima

MARO MARTINOVIĆ
(glumac)

Bio je fantastični gospodar i jedan od najvećih redatelja koje je ova zemlja ikada imala. Zaslužan je za očuvanje Ljetnih igara